

Hồi thứ 26

Núi Thiên Thai hào kiệt hội thánh tăng

Nhà Thiết Diện Phán Quan Đơn Chính ở ngoài cửa đông, huyện Thái An tỉnh Sơn Đông. Vào tới địa phận Thái An hỏi những người qua đường ai cũng biết.

Kiều Phong cùng A Châu vào huyện Thái An thì trời cũng xế chiều, hỏi rõ đường vào Đơn gia trang rồi lập tức đi ra cửa đông, đi chưa đầy một dặm bỗng thấy khói đen bốc lên nghi ngút, tiếng la inh ỏi, xa xa những tiếng người gọi nhau: "Cháy nhà! Cháy nhà! Mau đi cứu hoả".

Kiều Phong vẫn không để ý, phóng ngựa chạy nhanh mỗi lúc một gần nơi phát hoả, chợt thấy tiếng la:

- Nhà Thiết Diện Phán Quan Đơn lão gia phát hoả, đi cứu cho mau.

Kiều Phong cùng A Châu giật mình dừng ngựa lại, đưa mắt nhìn nhau cùng tự hỏi: "Chẳng lẽ mình lại bị tên đại ác tranh tiên mất".

A Châu tìm lời an ủi:

- Đơn gia trang đông người, nhà tuy bị cháy nhưng chắc không ai việc gì.

Kiều Phong than rằng:

- Biết thế này thì hôm ở Tụ Hiền Trang mình đừng giết Đơn Bá Sơn và Đơn Trọng Sơn.

Ong hối hận đã giết chết Nhị Hồ (tức Đơn Bá Sơn và Đơn Trọng Sơn) họ Đơn để gây ra mối thâm cừ. Chuyến này tìm đến Thái An, tuy trong lòng Kiêu Phong không có ý giết người nữa, song tưởng đến Đơn Chính cùng anh em con cháu ông ta tất chẳng chịu tha mình, ông đã chuẩn bị một trận đại chiến.

Dè đâu chưa đến trước trang viện thì đối phương đã gặp đại nạn. Hai người đến gần Đơn gia trang, hơi lửa bốc nóng như nung như nấu, than đỏ bốc lên tứ tung, thật là một vụ hoả hoạn rất lớn.

Đan làng bốn mặt đổ đến cứu hoả, người lấy nước, kẻ xúc cát đổ vào. May mà Đon gia trang xung quanh đều đào hào sâu đổ đầy nước, vùng lân cận lại không có nhà nào khác nên lửa không cháy loang ra được.

Phong tục miền Sơn Đông rất thuận hậu, làng xóm có nạn, ai cũng hết sức cứu giúp. Huống chi họ Đon, một nhà nghĩa hiệp, đã ra tay cứu tế cho bao nhiêu kẻ bần cùng lán giêng, nên ai nấy hết sức cứu giúp.

Kiều Phong cùng A Châu đến gần chỗ cháy, xuống ngựa đi lại coi. Bỗng nghe một gã hán tử than rằng: "Đon lão gia là người phúc đức như thế, nhà ông cháy mất đã đành sao đến nỗi toàn gia dư ba mươi người, chẳng thoát được một ai?"

Người khác nói:

- Đây nhất định là bị kẻ thù phóng hoả rồi ngồi giữ cửa không cho người chạy ra. Trong Đon gia, từ đứa trẻ lên ba cũng biết võ, lý đâu không chạy thoát được.

Gã kia lại tiếp:

- Nghe nói Đon đại gia và Đon nhị gia bị một đứa ác tặc tên gọi Kiêu Phong chi đó hạ sát ở Hà Nam. Hay lại chính tên "đại ác" đó đến đây phóng hoả?

A Châu cùng Kiêu Phong khi đề cập đến kẻ thù vì không biết danh tính, chỉ gọi là "tên đại ác". Bây giờ, nghe hai gã hán tử nói chuyện cũng gọi mình là "tên đại ác" bất giác đưa mắt nhìn nhau.

Bỗng nghe thấy gã hán tử ít tuổi hơn đáp:

- Nhất định là Kiêu Phong rồi!

Nói đến đây gã hạ thấp giọng tiếp:

- Chắc hẳn đưa rất nhiều thủ hạ vào trang giết sạch sành sanh cả nhà họ Đon. Trời ơi! Trời không có mắt!

Gã lớn tuổi hơn nói:

- Thằng cha Kiêu Phong gây nên bao nhiêu tội ác gặp đâu. Rồi đây nhất định hẳn bị thảm hoạ gặp mấy trăm lần Đon gia.

A Châu nghe gã thoả mạ Kiều Phong, tức mình đưa tay ra vỗ vào mông ngựa. Con ngựa giật mình phóng chân ra đá trúng vào lưng gã kia. Gã kia la lên một tiếng "úi chao!" rồi hạ mình xuống.

A Châu hỏi:

- Cái miệng mi dơ bẩn nói gì lắm thế?

Gã kia bị ngựa đá một phát, nghĩ ngay đến bọn thủ hạ "tên đại ác" Kiều Phong rất đông sợ tái mặt không dám ho he gì nữa, vội vàng cúi mắt.

Kiều Phong tùm tùm cười, nhưng trong cái cười đó chứa mấy phần đau khổ. Ông cùng A Châu đi ra chỗ khác, cũng nghe thấy mọi người bàn tán xôn xao về việc ấy. Họ đều bảo: "Hơn ba chục người già, trẻ, lớn, bé, đàn ông, đàn bà trong nhà Đơn gia không một ai chạy thoát".

Kiều Phong nghĩ thấy mùi thịt cháy khét lẹt xông lên thì biết là họ nói không sai, toàn gia Đơn Chính đều bị thui trong lò lửa này.

A Châu khẽ nói:

- Tên đại ác đó thâm độc vô cùng. Y đã sát hại hai cha con Đơn Chính thì thôi, sao còn sát hại cả già trẻ lớn bé và đốt cả nhà.

Kiều Phong đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Cái đó kêu bằng "nhỏ cỏ hết gốc". Thế này thì có khác gì chính Kiều Phong gây ra.

A Châu giật mình hỏi lại:

- Sao vậy?

Kiều Phong đáp:

- Hôm ở trong rừng hạnh, Đơn Chính có nói mấy câu hản cô còn nhớ. Lão bảo: "Trong nhà tôi còn cất mấy bức thư của Thủ lĩnh đại ca, đem ra so tự tích thì quả nhiên đúng..."

A Châu thở dài nói:

- Phải rồi, tên đại ác tính rằng nếu chỉ giết Đơn Chính thì y vẫn còn sợ đại gia đến Đơn gia trang lục soát tìm ra mấy bức thư kia và sẽ biết họ tên y, nên y dùng mớ lửa đốt nhà cháy thành bụi thì thư cũng chẳng còn.

Người cứu hoả đến mỗi lúc một nhiều. Nhưng thế lửa đang lên, từng thùng nước tứa vào, phút chốc đã biến thành khói trắng, chẳng thấm thía gì hết, nên không dập được lửa. Những luồng hơi nóng bốc ra kinh khủng, khiến mọi người không chịu được phải dẫn ra. Ai nấy vừa thở dài vừa chửi mắng Kiều Phong. Đám người quê mùa nên thốt ra chẳng thiếu gì câu tục tĩu rất khó nghe.

A Châu sợ Kiều Phong nghe những lời nhục mạ cực kỳ vô lý ấy không chịu được lại ra tay chém giết, gây nên thảm trạng cho dân làng này. Nàng đưa mắt nhìn trộm Kiều Phong, thì thấy nét mặt ông lộ một vẻ kỳ lạ, vừa như đau lòng, vừa như hối hận, và nhiều nhất là thương cho lũ dân quê mùa ngu ngốc, không nỡ sát hại.

Kiều Phong thở dài sườn sượt nói:

- Đi lên núi Thiên Thai!

Ông đề cập đến núi Thiên Thai thật là việc bất đắc dĩ. Nhà sư Trí Quang trên núi Thiên Thai trước kia có dự vào cuộc sát hại song thân ông, song gần hai chục năm nay, nhà sư đại phát từ bi, lặn lội đến những nơi xa tít tìm vỏ cây chữa bệnh ngã nước cho bách tính một giải Triết, Mân, Lương Quảng cứu sống được rất nhiều người.

Vì thế mà chính nhà sư nhiễm nhiều khí độc, mắc phải bệnh nặng. Khi khỏi bệnh thì mất hết võ công. Hành động cứu dân độ thế này khách giang hồ ai không kính trọng. Nói đến Trí Quang đại sư ai cũng tán tụng. Ông là "phật sống" của trăm họ. Giả tử còn có chỗ nào dò hỏi được thì Kiều Phong quyết không đến phiền nhiễu nhà sư Trí Quang.

Kiều Phong cùng A Châu ra khỏi huyện Thái An trông về hướng nam mà đi.

Chuyến này Kiều Phong không muốn đi gấp rút nữa vì ông tính rằng đi thông dong may ra còn giữ được tính mạng cho Trí Quang đại sư. Nếu cũng đi suốt ngày đêm như mấy lần trước thì khi tới Thiên Thai chắc chỉ còn thấy thi thể nhà sư mà thôi, không chừng nhà ở hay chùa chiền cũng bị thiêu rụi. Hơn nữa nhà sư hành cước vô định, nay đây mai đó, chắc gì người hiện đã ở chùa trên núi Thiên Thai.

Núi Thiên Thai ở về phía đông, tỉnh Triết Giang. Kiều Phong cùng A Châu từ Thái An đi ra, nhật trình thông thả tựa hồ đi du sơn du thủy. Hai người vừa đi vừa nói những vụ kỳ quái trên chốn giang hồ. Đường như trong mình không có chuyện gì gấp rút, thật là những ngày khuây khoả nhàn hạ.

Một hôm đến Trấn Giang, hai người lên núi Kim Sơn xem phong cảnh. Kiều Phong nhìn nước sông cuộn cuộn chảy xuôi về phía đông, sực nhớ ra một điều nói:

- Gã "Thủ lĩnh đại ca" với "tên đại ác" không chừng là một người.

A Châu vỗ tay nói:

- Có lẽ đúng, sao trước đây mình không nghĩ đến điều này.

Kiều Phong nói:

- Nhưng là hai cũng nên. Có điều nếu là hai người, nhất định họ có liên quan mật thiết với nhau. Không thì việc gì "tên đại ác" phải dùng trăm phương ngàn kế để che dấu cho tên "thủ lĩnh đại ca"?

A Châu nói:

- Kiều đại gia! Tôi còn nghĩ đến một điều, hôm ở rừng hạnh lúc Đơn Chính thuật lại chuyện xưa e rằng...

Nói tới đây bất giác giọng nàng run lên.

Kiều Phong nói tiếp:

- E rằng "tên đại ác" có mặt ở đó phải không?

A Châu vẫn run run đáp:

- Đúng rồi! Thiết Diện Phán Quan Đơn Chính chỉ vì câu nói trong nhà lão còn cất mấy bức thư của "thủ lĩnh đại ca" mà hôm nay toàn gia lão bị đốt tiêu. Chao ôi!... Tôi tưởng đến việc này mà kinh hồn táng đờm.

Người nàng run lên phải tựa vào Kiều Phong.

Kiều Phong nói:

- Tôi còn thấy một điều rất quái lạ.

A Châu hỏi:

- Điều gì?

Kiều Phong bâng khuâng nhìn chiếc thuyền buồm trên sông đáp:

- Tên đại ác đó vừa thông minh, vừa đa mưu hơn tôi nhiều, võ công y cũng vị tất đã kém tôi. Nếu y muốn giết tôi thực dễ như trở bàn tay. Sao y còn sợ tôi biết tên họ cừu nhân vậy?

A Châu thấy ông nói đúng liền níu tay ông đáp:

- Kiêu đại gia! Tôi tưởng rằng tên đại ác sau khi giết song thân đại gia, y không khỏi hổ thẹn trong lòng nên không gia hại đại gia, cũng không muốn đại gia báo thù, để khỏi mất mạng vào tay đại ca.

Kiều Phong gật đầu nói:

- Chắc thế.

Rồi ông trông nàng tủm tỉm cười, nói tiếp:

- Y đã không muốn giết tôi thì tự nhiên cũng không gia hại tôi, việc gì mà sợ?

Ngừng một lúc Kiêu Phong lại thở dài nói:

- Kiêu mỗ coi mình là bậc anh hùng thật uống quá, để cho kẻ khác coi mình là đồ chơi mà không làm gì được.

Kiều Phong cùng A Châu qua sông Trường Giang đi nữa. Một hôm lại qua sông tiền đường vào thành huyện Thiên Thai. Hai người ngủ một đêm trong quán trọ.

Sáng hôm sau dậy sớm, Kiêu Phong toan hỏi người cùng trọ với mình đường lên núi Thiên Thai thì chủ quán hấp tấp chạy vào nói:

- Kiêu đại gia! Có một nhà sư trên chùa Chỉ Quán trên núi Thiên Thai xin vào yết kiến.

Kiều Phong giật mình vì từ lúc vào quán trọ tự xưng tên mình là họ Quan, liền hỏi lại:

- Sao quán chủ lại kêu ta bằng Kiêu đại gia?

Chủ quán đáp:

- Nhà sư chùa Chỉ Quán tả tướng mạo Kiêu đại gia cho tôi hay, tôi không thể lầm được.

Kiều Phong cùng A Châu đưa mắt nhìn nhau, trong lòng rất là hồi hộp, vì hai người đã hoá trang khác hẳn lúc còn ở huyện Thái An tỉnh Sơn Đông. Thế mà vừa đến Thiên Thai đã bị người ta nhận ra tông tích mình ngay.

Kiều Phong nói:

- Vậy xin mời nhà sư vào đây.

Chủ quán trở gót đi ra. lát sau y dẫn một nhà sư béo lùn, cỡ ngoài ba mươi tuổi vào phòng. Nhà sư chấp tay trước ngực nhìn Kiêu Phong thì lễ nói:

- Gia sư, Trí Quang hoà thượng, sai biểu tiểu tăng là Khổ Trà đến đây mời Kiêu đại gia cùng Nguyễn cô nương lên tề tự văn cảnh.

Kiều Phong thấy nhà sư biết cả A Châu họ Nguyễn càng lấy làm kỳ dị. Ông hỏi:

- Tại sao sư phụ lại biết họ chúng tôi?

Khổ Trà hoà thượng đáp:

- Gia sư dặn rằng đến quán trọ Khuynh Cái trong nội thành huyện Thiên Thai để đón tiếp vị anh hùng họ Kiêu cùng cô nương họ Nguyễn lên núi. Các hạ là Kiêu đại gia còn không biết Nguyễn cô nương ở đâu?

Nguyễn A Châu đã hoá trang thành một người đàn ông đứng tuổi nên Khổ Trà nhận không ra, tưởng Nguyễn cô nương không ở đây.

Kiều Phong lại hỏi:

- Chúng tôi vừa đến đây tối hôm qua sao tôn sư đã biết sớm thế. Phải chăng người là bậc tiên tri?

Khổ Trà chưa kịp trả lời thì chủ quán đã nói ngay:

- Trí Quang đại sư trên chùa Chỉ Quán là một vị cao tăng đắc đạo, giỏi phép thần thông. Người chỉ nắm độn là biết Kiêu đại gia đã đến đây. Đừng nói sự việc xảy ra ngày một ngày hai mà sự việc xảy ra năm trăm năm sau đại sư cũng tính ra được.

Kiều Phong biết Trí Quang hoà thượng tiếng tăm lừng lẫy nên bọn thảo dân coi nhà sư như thần thánh nên không muốn nói nhiều đáp ngay:

- Nguyễn cô nương sẽ đến sau, bây giờ hoà thượng dẫn hai chúng tôi về chùa Chỉ Quán trước,

Khổ Trà nói:

- Xin vâng!

Kiều Phong bảo chủ quán thanh toán tiền ăn tiền trọ thì chủ quán nói:

- Các hạ đã là tăng khách thánh tăng ở chùa Chỉ Quán thì mấy đồng tiền cơm tiền trọ phỏng đáng là bao, mà dù có nhiều đến đâu chúng tôi cũng không dám nhận.

Kiều Phong nói:

- Vậy chúng tôi quấy quả chủ quán nhiều quá.

Ông nghĩ thầm: Trí Quang đại sư có đức độ với nhân dân như thế, dù là kẻ thù đã giết gia nương ta cũng đành gác bỏ, quyết không rửa hờn nữa. Ta chỉ mong người mách bảo ta danh tính "tên đại ác" là đã thoả mãn lắm rồi.

Kiều Phong cùng A Châu theo Khổ Trà đại sư ra khỏi huyện thành, dễ về nẻo núi Thiên Thai.

Phong cảnh núi Thiên Thai thật là trang nhã, có điều đường lối khuất khúc rất khó nhớ. Ngày xưa Lưu Nguyễn lạc đường vào Thiên Thai gặp tiên nữ, đủ biết nơi đây thủy tú sơn kỳ nhưng đường lối rất khó khăn.

Kiều Phong thấy Khổ Trà chân bước mau lẹ. Dù nói ông chưa biết nhà sư có hiểu võ công hay không, giả tử ông biết rõ nhà sư không biết chút võ công nào, cũng không dám chệnh mảng việc đề phòng vì lòng người thâm hiểm khó lường.

Ông nghĩ thầm: "Đối phương đã biết rõ lai lịch mình, lẽ nào không phòng bị nghiêm ngặt".

Trí Quang hoà thượng tuy là một cao tăng đắc đạo, nhưng cùng những người chung quanh vị tất đã cùng một tâm địa như đại sư.

Kiều Phong nghĩ như vậy, lại thấy đường núi mỗi lúc một hiểm trở thêm, ông chú ý nhìn xung quanh, lắng tai nghe bốn mặt đề phòng hờ bèn địch tập kích.

Đọc đường không xảy ra chuyện gì, Kiều Phong và A Châu bình yên vào đến chùa Chỉ Quán.

Chùa Chỉ Quán rất nổi tiếng trên đám giang hồ, có ngờ đâu chỉ là một ngôi chùa nhỏ bé tầm thường. Giả tử Kiều Phong cùng A Châu tự mình tìm đến tất không tin ngôi chùa nổi tiếng chỉ sơ sài có thế.

Khổ Trà về đến cổng chùa chẳng cần thông báo hoặc theo quy củ đón khách nào hết, đẩy cổng đi vào, lên tiếng gọi to:

- Sư phụ ơi, Kiều đại gia đã đến đó.

Rồi thấy tiếng nhà sư Trí Quang từ trong chùa vọng ra:

- Đi pha trà mau để mừng tân khách từ phương xa đến.

Vừa nói vừa bước ra chấp tay thi lễ.

Trước khi Kiều Phong chưa thấy mặt Trí Quang đại sư, ông hồi hộp trong lòng lo rằng nhà sư lại bị "tên đại ác" hạ sát trước khi mình đến nơi. Bây giờ ông thấy mặt nhà sư rồi mới yên dạ.

Ông cùng A Châu trút bỏ những chất hoá trang trên mặt, để rõ chân tướng vào bái kiến nhà sư. Kiều Phong xá dài, thái độ cực kỳ cung kính.

Trí Quang nói:

- Vạn phúc! Vạn phúc! Kiều thí chủ! Thí chủ vốn họ "Tiêu", người đã biết chưa.

Kiều Phong nghe nói run bắn lên. Tuy ông đã biết mình là người Khất Đan, nhưng phụ thân mình họ gì thì chưa rõ. Bây giờ nghe nhà sư Trí Quang bảo mình họ Tiêu mới là lần đầu, ông không khỏi ớn lạnh đến tuỷ xương sống. Biết được chân tướng mình đã bắt đầu bộc lộ, ông khom lưng nói:

- Kẻ tiểu tử bất hiếu này đến đây chính là để cầu đại sư chỉ giáo cho biết gốc gác.

Trí Quang gạt đầu nói:

- Mời hai vị ngồi xuống đây.

Ba người vừa ngồi xuống thì Khổ Trà bưng trà lên. Khổ Trà thấy hai vị khách tướng mạo biến đổi đột ngột, nhất là A Châu lại là một cô gái thì kinh dị vô cùng. Nhưng trước mặt sư phụ nên không dám vặn hỏi.

Trí Quang nói tiếp:

- Trên vách núi đá ngoài ả Nhạn Môn Quan, lệnh tôn có ghi tự tích, tự xưng họ Tiêu tên Viễn Sơn. Trong bài di văn, người gọi thí chủ là "Phong nhi". Chúng tôi vẫn để nguyên tên Phong, vì gửi Kiều Tam Hoè nuôi dưỡng nên đổi họ Kiều của y.

Kiều Phong nước mắt trào ra như mưa, đứng dậy nói:

- Hôm nay tại hạ mới biết được danh tính phụ thân. Xin đại sư nhận của tại hạ một lậy để tỏ lòng kính tạ ơn đức của đại sư.

Nói xong lậy phục xuống.

Trí Quang chấp tay đáp lễ đáp:

- Bàn tăng đâu dám nhận hai chữ "ơn đức".

Kiều Phong ngoảnh mặt lại bảo A Châu:

- Từ nay về sau tôi là Tiêu Phong chứ không phải Kiều Phong nữa.

A Châu đáp:

- Vâng, Tiêu đại gia!

Quốc tính nước Liêu là Gia Luật, trải bao nhiêu triều đại, quốc vương nước Liêu đều lấy hoàng hậu họ Tiêu. Vì thế Tiêu gia truyền đời làm hậu tộc và có quyền thế lớn nhất tại Liêu quốc. Gặp trường hợp Liêu chúa còn nhỏ tuổi thì thái hậu đứng ra chấp chính và quyền thế Tiêu gia lại càng lớn.

Kiều Phong đột nhiên biết mình thuộc giòng vọng tộc nước Liêu, trong lòng sinh ra bao nỗi cảm xúc.

Trí Quang hỏi:

- Tiêu đại hiệp, tự tích ghi trên vách đá ngoài ả Nhạn Môn Quan chắc đại hiệp đã xem rồi chứ?

Tiêu Phong lắc đầu đáp:

- Tại hạ ra ngoài ả thì những tự tích trên vách đá đã bị người nào san phẳng mất rồi, tuyệt không còn dấu vết chi nữa.

Trí Quang khẽ thở dài nói:

- Sự tình đã trải bấy lâu. Chữ trên vách đá cũng bị đục hết thì còn nói chi đến chuyện mười mấy mạng người sống sót sao được?

Nhà sư lấy trong tay áo ra một tấm giấy vàng nói tiếp:

- Tiêu thí chủ, đây là bức di văn trên vách đá.

Tiêu Phong toàn thân run bắn lên, đón lấy tờ giấy mở ra coi thì chỉ thấy những chữ khoét rỗng và ngoằn ngoèo như hình những con nòng nọc nên ông chẳng hiểu gì, chỉ biết đây là lối chữ Khất Đan. Tuy không hiểu nghĩa nhưng nhìn nét chữ cứng cáp như đao chém búa khắc. Ông nhớ lại ngày nọ nhà sư Trí Quang bảo chính tay phụ thân ông khắc vào đá lúc sắp chết, bất giác hai hàng lệ ông tuôn rơi, nhỏ giọt xuống tờ giấy. Ông nói:

- Tại hạ xin đại sư giảng nghĩa cho.

Trí Quang đại sư nói:

- Hồi ấy chúng tôi chép lấy đem về Nhạn Môn Quan nhờ người biết chữ Khất Đan giải thích. Hồi luôn mấy người đều nói ý trong bản văn giống nhau, chắc không sai rồi. Tiêu thí chủ, hàng đầu ý là:

"Phong nhi vừa đây tuổi tôi, ta cùng hiền thê sang bên bà con dự yến. Giữa đường gặp lũ đại đạo Nam Triều..."

Tiêu Phong nghe tới đó thấy lòng chua xót. thì nhà sư Trí Quang đọc tiếp:

"...Việc xảy ra bất ngờ, ái thê bị cường hào giết chết, ta còn muốn sống trên thế gian làm chi nữa. Nguyên ta thụ nghiệp một vị ân sư người Hán bên Nam Triều, ta đã tuyên thệ trước mặt sư phụ không ra tay hạ sát một người Hán nào. Dè đâu bữa nay lúc lâm sự lại giết mất hơn mười người. Vừa xấu hổ vừa đau xót trong lòng, ta chết xuống diêm đài không còn mặt mũi nào gặp ân sư ở dưới suối vàng. Tiêu Viễn Sơn tụyệt bút."

Tiêu Phong nghe nhà sư Trí Quang đọc xong cung kính đón tờ di văn rồi nói:

- Đây là di ngôn của tiên phụ Tiêu mỗ. Xin đại sư ban cho để làm di tích.

Trí Quang đáp:

- Đương nhiên là bản tăng phụng tạ cho các hạ.

Tiêu Phong đầu óc rối bời, tưởng tượng lúc phụ thân mình vì đau khổ mà nhảy xuống vực thăm tự vận, không chỉ vì thương mẫu thân mình thăm tử mà còn hổ thẹn với sư môn đã huỷ bỏ lời thề hạ sát bấy nhiêu người Hán.

Trí Quang nói:

- Ban đầu chúng tôi chỉ cho là lệnh tôn thống lĩnh võ sĩ Khất Đan sang chùa Thiếu Lâm để cướp kinh sách. Từ lúc đọc di văn trên vách núi mới biết mình hiểu lầm, hành động hấp tấp. Lúc sắp tự tận nhảy xuống vực sâu, lệnh tôn quyết không có lý gì để lừa dối ai. Hơn nữa nếu người sang chùa Thiếu Lâm để cướp kinh sách, lẽ đâu còn dắt phu nhân chẳng biết chút võ công nào, lại bồng bế một cậu nhỏ mới đầy năm? Sau chúng tôi tra xét cái tin đến cướp kinh chùa Thiếu Lâm từ đâu mà ra, thì đó chỉ là do từ cửa miệng một kẻ càn rỡ. Kẻ đó có ý muốn đùa giỡn thủ lĩnh đại ca, để đại ca phải một phen xông pha ngàn dặm làm trò cười chơi.

Tiêu Phong nói:

- Trời ơi! Lại có kẻ đùa cợt đến thế kia ư? Rồi sau đối phó với y ra sao?

Trí Quang đáp:

- Thủ lĩnh đại ca tra xét ra chân tướng gã thì căm giận đến cực điểm. Nhưng gã đã trốn biệt tích từ bao giờ rồi. Đến nay đã quá ba mươi năm, chắc gã cũng chẳng còn sống trên đời này nữa.

Tiêu Phong nói:

- Tại hạ xin đa tạ đại sư cho biết rõ nhân quả vụ này khiến Tiêu mỡ được hiểu rõ lai lịch, Tiêu mỡ chỉ xin hỏi đại sư một điều nữa mà thôi.

Trí Quang hỏi:

- Tiêu thí chủ còn muốn hỏi điều chi?

Tiêu Phong hỏi:

- Vị Thủ lĩnh đại ca đó là ai?

Trí Quang đáp:

- Lão tăng nghe nói Tiêu thí chủ vì muốn điều tra vụ này đã đánh chết ba người là Đàm Công, Đàm Bà và Triệu Tiên Tông, lại phóng hoả thiêu rụi Đơn gia trang, nên biết thí chủ sớm muộn gì cũng đến đây. Thí chủ hãy chờ một chút, lão tăng sẽ cho thí chủ coi việc này.

Nhà sư nói xong đi vào hậu đường.

Hồi lâu, Khổ Trà ra nhà khách nói:

- Sư phụ tiểu tăng mời hai vị vào thiên phòng nói chuyện.

Tiêu Phong cùng A Châu đi theo Khổ Trà đại sư, xuyên qua lối đi nhỏ hẹp trông toàn trúc rậm rạp tới một căn nhà nhỏ. Khổ Trà đẩy cửa nói:

- Xin mời hai vị vào!

Tiêu Phong vào nhà đã thấy Trí Quang xếp bằng trên bồ đoàn. Nhà sư nhìn Tiêu Phong vừa cười vừa thò tay viết xuống đất. Căn nhà nhỏ đã lâu ngày không ai quét tước, bụi cát ngật đến mắt cá.

Nhà sư viết lên cát bụi:

Chúng sinh đều một cuộc

Vạn vật thế bình quân

Thánh hiền hay súc loại

Thấy tới chỗ đồng nhân

.....

Khất Đan với Hán nhân

Bất luận giả hay chân

Ân oán cùng vinh nhục

Không hơn đồng bụi trần

Viết xong nhà sư tùm tùm cười rồi nhắm mắt lại.

Tiêu Phong coi tám câu kệ trên mặt đất, ngơ ngẩn xuất thân, nghĩ bụng: "Theo lý thuyết nhà Phật thì chẳng những người nhân kẻ ác không phân biệt mà còn cả súc sinh, ma đói hay hoàng đế cũng thế thôi. Ta là người Khất Đan phỏng có chi đáng kể. Nhưng ta không phải đệ tử nhà Phật, đâu có giải thoát đến mức này. Nghĩ vậy ông hỏi lại:

- Thủ lĩnh đại ca là ai? Xin đại sư chỉ điểm cho.

Trí Quang chỉ mỉm cười không đáp.

Tiêu Phong nhìn kỹ lại, bất giác cả kinh. Nét mặt nhà sư vẫn tươi cười, xong tựa hồ da thịt cứ đờ không mấp máy. Tiêu Phong gọi luôn hai câu:

- Trí Quang đại sư! Trí Quang đại sư!

Thấy nhà sư vẫn trơ trơ không nhúc nhích, Tiêu Phong liền để tay lên mũi xem thì không thấy thở nữa, ra nhà sư đã viêm tịch rồi.

Tiêu Phong xiết đôi thê lương không nói được gì nữa. Ông sụp lạy rồi quay ra vây A Châu nói:

- Chúng ta đi thôi.

Hai người lủi thủi đi ra khỏi chùa Ch quán, cúi đầu lặng lẽ đi về huyện Thiên Thai.

Đi được hơn mười dặm, Tiêu Phong hỏi:

- A Châu! Tôi không muốn có ý gia hại Trí Quang đại sư. Sao người lại khổ thân như vậy?

A Châu đáp:

- Vị cao tăng này đã rõ trần lụy nên ông coi cái chết như không.

Tiêu Phong hỏi:

- Cô thử đoán xem, tại sao nhà sư lại biết chúng ta đến chùa Chỉ Quán?

A Châu đáp:

- Tôi tưởng lại "tên đại ác" gây ra vụ này.

Tiêu Phong nói:

- Tôi cũng đoán thế. Chắc "tên đại ác" đó đến bảo Trí Quang đại sư là tôi sắp tới báo thù. Trí Quang đại sư tự liệu không thể thoát độc thủ của tôi nên người tự vận.

Hai người nhìn nhau không nói gì nữa. Hồi lâu A Châu thốt nhiên nói:

- Tiêu đại gia! Tôi có mấy điều nói ra xin đại gia đừng trách.

Tiêu Phong nói:

- Sao cô còn đón trước rào sau? Dĩ nhiên tôi không trách cô đâu.

A Châu nói:

- Tôi xem mấy câu kệ của nhà sư Trí Quang nói rất có lý: "... Khất Đan với Hán Nhân, bất luận giả hay chân, ân oán cùng vinh nhục, không hơn đồng bụi trần". Thực ra đại gia là người Hán hay người Khất Đan cũng vậy, có gì mà phân biệt? Đường sinh nhai bằng mũi kiếm trên chốn giang hồ hẳn đại gia cũng ngán ngẩm lắm rồi? Chi bằng ra ngoài ả Nhận Môn Quan làm nghề săn bắn, không lý gì đến chuyện ân oán vinh nhục trong võ lâm Trung Nguyên nữa.

Tiêu Phong thở dài nói:

- Quả tôi chán ghét cái cuộc sinh sống bằng đao kiếm lắm rồi. Thú săn chồn đuổi thỏ trên bãi hoang ngoài ả đúng là bình thản hơn nhiều. A Châu, nếu tôi về bên kia quan ả cô còn nhìn nhõi gì đến tôi không?

A Châu má ửng đỏ khẽ đáp:

- Tôi chẳng đã nói đi làm nghề săn bắn đấy ư? Đại gia săn chồn thỏ còn tôi đi thả dê.

Nói tới đó nàng cúi đầu xuống.